

វគ្គ IX

សំណេរលើជំនាញ

- តើមានបញ្ហាអីនៅទីនេះ? តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?

ដោយទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ពីសម្រែករបស់មេលហ្វីយ៉ាទាំងឥតមន្ទិលសង្ស័យអ្វី អារហ្គូស ហ្វីលីប៊ីក៏យកស្នាដៃកម្លាំងកាយ កាត់ហ្វូងមនុស្ស។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ឃើញអ្នកស្រីណូរីស រួចក៏ថយក្រោយវិញ ថែមទាំងយកដៃខ្ទប់មុខយ៉ាងណែនដោយស្មុត អារម្មណ៍ ។

- ឆ្មាខ្ញុំ! ឆ្មារបស់ខ្ញុំ! តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នកស្រី ណូរីស?- គាត់ស្រែកសួរ។

ហើយភ្នែកដែលលៀនចេញមកក្រៅរបស់គាត់បង្វែរមកចំហើរ។

- គឺឯង!- គាត់ខទានឡើង។ - គឺឯង! ឯងបានធ្វើឃាតឆ្មារបស់ខ្ញុំ! ឯងបានសម្លាប់វា! ខ្ញុំនឹងសម្លាប់ឯង! ខ្ញុំនឹង...

- អារហ្គូស!

លោក ដាំប័លដ័របានមកដល់កន្លែងកើតហេតុ ព្រមទាំងមានគ្រូដទៃទៀតមកតាមពីក្រោម។ ពេលមួយភ្លែតនោះ គាត់បាន គ្រវាសភ្នែកមើលមកហើរ រុន និងហើម៉ាយអូនី រួចស្រាយអ្នកស្រីណូរីសចេញពីកន្ត្រកដាក់ចន្លុះ។

- មកតាមខ្ញុំ អារហ្គូស! - គាត់និយាយទៅកាន់ ហ្វីលីប៊ី។ - ពួកឯងក៏អញ្ជឹងដែរ លោកជោតធីរ លោកវីស្តី និងកញ្ញា

ហ្គ្រូនដឺរ។

ឡាក់ហាតបោះដំហានមកមុខទាំងងឿងឆ្ងល់។

- ការិយាល័យរបស់ខ្ញុំនៅជិតជាងគេ លោកនាយក...គឺនៅជាន់លើនេះឯង...សូមអញ្ជើញចុះ...

- អរគុណលោកហើយ ហ្វីលីប៊ីវីយ- ដាំប័លដ័រតប។

ហ្វូងមនុស្សដ៏ស្ងៀមស្ងាត់ចាប់ផ្តើមបំបែកគ្នាដើម្បីឲ្យពួកគេឆ្លងកាត់។ ឡាក់ហាត ដែលមើលទៅដូចជាវង្សបិទភ្នែក និងធ្វើឬក ក្មេងក្មាង ដើរយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់តាមពីក្រោយលោក ដាំប័លដ័រ ចំនែក សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល និងស្នេហក៏ធ្វើដូច្នោះ ដែរ។

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរចូលទៅក្នុងការិយាល័យងងឹតស្តងរបស់ឡាក់ហាត ស្រាប់តែមានចលនាបែបភ្ញាក់ភ្ញាមៗកើត ឡើងនៅតាមជញ្ជាំង។ ហើរ ឃើញរូបលោក ឡាក់ហាត ជាច្រើននៅក្នុងស៊ុមរូបថតគេចេញពីក្រសែភ្នែក ថែមទាំងមានប្រដាប់រមូរ

សំណួរលើសំណួរ

សក់នៅពីលើក្បាលផង។ លោក ឡាក់ហាត ពិតប្រាកដបានបញ្ជូនទៀននៅលើតុការិយាល័យរបស់គាត់ ហើយឈរទៅក្រោយ។ លោក ដាំប័លដី បានផ្តេកអ្នកស្រីណូរីសនៅលើផ្ទៃតុដ៏រលោងស្រិល ហើយចាប់ផ្តើមពិនិត្យពិច័យវា។ ហេរី រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនី សម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដោយធ្វើទឹកមុខតឹងតែង ហើយក៏ទម្លាក់ខ្លួនទៅលើកៅអីនៅក្រៅរង្វង់នៃពន្លឺទៀន ដោយរក្សាភាពមើល។

ចុងច្រមុះសេកដ៏វែងរបស់ ដាំប័លដី នៅមិនដល់មួយអ៊ីងពីរោមអ្នកស្រីណូរីសផង។ គាត់កំពុងតែសម្លឹងមើលវាយ៉ាងជិតជិតតាមរយៈរ៉ឺនតារាងចំណិតខែរបស់គាត់ ព្រមទាំងម្រាមដៃវែងៗរបស់គាត់ចាក់ច្នៃៗ។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាលបង្កោនខ្លួនស្ទើរតែទៅប៉ះ ដោយបង្អួញកែវភ្នែករបស់គាត់។ ស្នេហាវិញ លេចឡើងស្តង់ៗពីខាងក្រោយពួកគាត់ ឯខ្លួនគាត់ពាក់កណ្តាលត្រូវបាំងដោយស្រមោលអន្តការ ថែមទាំងមានទឹកមុខយ៉ាងចម្លែកបំផុតខុសពីប្រក្រតី៖ មើលទៅ ហាក់ដូចជាគាត់កំពុងតែព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទប់ខ្លួនឯងមិនឲ្យញញឹម។ រីឯលោក ឡាក់ហាត កំពុងតែដើរក្រវែលចុះឡើងនៅជុំវិញពួកគេទាំងអស់គ្នា ដោយផ្តល់ជាយោបល់បំប៉ាច់បំប៉ោចឥតឈប់។

- វាច្បាស់ជាបណ្តាសាមួយហើយ ដែលបានសម្លាប់វានោះ...ប្រហែលជាត្រូវអាគមបំផ្លាញព្រលឹង...ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញអាគមហ្នឹងត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ជាច្រើនដង ពិតជាសិរិសៃដែលខ្ញុំមិននៅទីនោះ ខ្ញុំដឹងបាលីប្រឆាំងដែលអាចនឹងជួយសង្គ្រោះជីវិតវាបាន...

ឃ្លាប្រយោគរបស់ ឡាក់ហាត ត្រូវគូបជ្រំបន្ថែមទៅដោយការយំខ្សឹកខ្សួលយ៉ាងឈឺចាប់ ដែលគ្មានទឹកភ្នែកស្រក់របស់ហ្វីលីប្រី។ គាត់អង្គុយចាក់ឫសលើកៅអីមួយក្បែរតុការិយាល័យ ដោយមិនហ៊ានសម្លឹងមើលមកអ្នកស្រី ណូរីស ព្រមទាំងយកដៃខ្ទប់មុខជិត។ ទុកជាវាស្តាប់ខ្លឹមហ្វីលីប្រីខ្លាំងយ៉ាងណា ក៏ហេរីមិនអាចទប់ចិត្តមិនមានអារម្មណ៍សោកស្តាយបន្តិចបន្តួចជំនួសគាត់បានដែរ ទោះជាសេចក្តីសោកស្តាយនេះមិនស្មើនឹងទុក្ខរបស់វាយ៉ាងណាក្តី។ ប្រសិនបើលោក ដាំប័លដីជឿហ្វីលីប្រីមែននោះ វាមុខជានឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាជាក់ជាមិនខាន។

លោក ដាំប័លដី ឥឡូវគាត់កំពុងតែនិយាយរង្វៀងរង្វើរពាក្យចម្លែកៗ ហើយគោះអ្នកស្រីណូរីសតិចៗនឹងចង្អុលវែងវែងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីកើតឡើងនោះទេ វានៅតែមើលទៅដូច ទើបតែត្រូវគេចាប់គ្រញេញដាប់អំបាញ់មិញដដែល។

- ...ខ្ញុំនៅចាំរឿងមួយស្រដៀងនឹងស្ថានភាពបែបនេះ ដែលកើតឡើងនៅ អូអាហ្គាដូហ្គូ - លោកឡាក់ហាតបន្តិឡើង - ជាការវាយប្រហារស៊ីវិលមួយគ្នាហ្នឹងឯង ហើយសុទ្ធតែមានចារនៅក្នុងសៀវភៅដ៏ប្រវត្តិរបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ខ្ញុំ បានផ្តល់ឲ្យអ្នកក្រុងនូវអាគមគាថាសម្រាប់ការពារជាច្រើនផ្សេងៗគ្នា ដែលសុទ្ធតែបានដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់អោយជ្រះស្រឡះភ្លាមៗតែម្តង...

រូបថតរបស់លោក ឡាក់ហាត នៅលើជញ្ជាំងសុទ្ធតែងក់ក្បាលយល់ស្របតាម ខណៈពេលដែលគាត់និយាយ។ ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេភ្លេចដោះស្បោងគ្របសក់ចេញទៀតផង។

ចុងបញ្ចប់ លោក ដាំប័លដី ក៏ដើរឈរឡើងត្រង់ខ្លួន។

- វាមិនទាន់ងាប់ទេ អារហ្គូស- គាត់និយាយយ៉ាងទន់ភ្លន់។

ឡាក់ហាតទុចដំណើរដឹកពេលកំពុងរាប់ម្រាមដៃគិតអំពីចំនួនយោគកម្មដែលគាត់បានដោះស្រាយ។

- មិនទាន់ងាប់រឺ? - ហ្វីលីប្រីខ្លួនទាំងឡាយក៏ ព្រមទាំងសម្លឹងមើលទៅអ្នកស្រីណូរីសតាមចន្លោះម្រាមដៃរបស់គាត់។ - ចុះហេតុអ្វីបានជាវានៅរឹងឆ្អឹងដូចកកអ៊ីចឹង?

សំណួរលើសព្វវិទ្យា

- វាត្រូវតែដាក់បាលីបង្កក- ដាំបំលែងជំរាល (- អា! ខ្ញុំក៏គិតអញ្ចឹងដែរ - ឡាក់ហាតនិយាយ)។ - ប៉ុន្តែដោយរបៀបណានោះ គឺខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានទេ...

- សួរវាទៅ!- ហ្នឹងច្នៃស្រែកដាក់ ដោយបែរមុខជោកជាំដោយទឹកភ្នែក និងមានស្នាមជាំ សំដៅទៅកាន់ហើរ។

- គ្មានសិស្សឆ្នាំទីពីរណាអាចធ្វើរឿងនេះបានឡើយ - ដាំបំលែងជំរាលក្នុងៗ។ - ច្បាស់ជាអ្នកចេះអាគមងងឹតដល់កំរិត កំពូលហើយទើបអាចធ្វើទៅកើត...

- វាជាអ្នកធ្វើ ! វាបានធ្វើវាច្បាស់ណាស់! - ហ្នឹងច្នៃនិយាយឡើងញាប់មាត់ដោយក្តៅក្រហាយ។ - លោកក៏បានឃើញពីអ្វី ដែលវាបានសរសេរនៅលើជញ្ជាំងដែរ! វាបានរកឃើញ...នៅក្នុងការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ...វាដឹងថាខ្ញុំគឺជា...ខ្ញុំជា... - មុខរបស់ហ្នឹងច្នៃ ស្តែងឡើងយ៉ាងគួរឲ្យខ្លាច។ - វាដឹងថាខ្ញុំជាជនអវេទ!- គាត់បញ្ចប់ប្រយោគ។

- ខ្ញុំមិនដែលបានប៉ះអ្នកស្រីណូរីសទេ! - ហើរស្រដីយ៉ាងខ្លាំងៗ ដោយដឹងច្បាស់ថាអ្នករាល់គ្នាបែរក្រវែសភ្នែកសម្លឹងមកវា យ៉ាងគួរឲ្យខ្លាច រួមមានទាំងរូបរបស់លោក ឡាក់ហាត ទាំងអស់នៅលើជញ្ជាំងថែមទៀត។ - ខ្ញុំមិនដឹងថាជនអវេទនោះយ៉ាងម៉េច ផង។

- កុំនិយាយពាសវាលពាសកាលពេក!- ហ្នឹងច្នៃកំហុកដាក់។ - វាបានឃើញសំបុត្របាលីងាយរៀនរបស់ខ្ញុំ!

- បើតាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ លោកនាយក - ស្នេហាបន្តិសម្លេងឡើងចេញពីស្បែកអន្ទការ ហើយ ហើរក៏ដឹងភ្លាមថារឿងអពមង្គល ច្បាស់ជាកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះហើយ។ វាច្បាស់ក្នុងចិត្តណាស់ថា គ្មានអ្វីដែលស្នេហានិយាយនឹងធ្វើឲ្យវាល្អនោះទេ។

- ផោតផ័រ និងមិត្តភក្តិរបស់វា ប្រហែលជាគ្រាន់តែមកស្ថិតក្នុងកន្លែងមិនត្រឹមត្រូវ និងនៅពេលវេលាមិនសមរម្យ ប៉ុណ្ណោះ- គាត់និយាយ ព្រមទាំងមានស្នាមញញឹមមើលងាយបន្តិចប្រាកដឡើងចេញពីមាត់របស់គាត់ ហាក់បីដូចជាគាត់សង្ស័យខ្លាចគេ ឃើញ។ - ប៉ុន្តែពួកយើងពិតជាមានចំនុចដែលគួរឲ្យសង្ស័យច្រើនណាស់នៅត្រង់កន្លែងនេះ។ តើហេតុអ្វីបានជាវាបែរជាត្រូវនៅផ្លូវ របៀងជាន់ខាងលើទៅវិញ? ហេតុអ្វីបានជាវាមិននៅចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងបុណ្យហាឡូវីនទៅ?

ហើរ រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីក៏ចាប់ផ្តើមមូលមតិគ្នាពន្យល់រៀបរាប់អំពីពិធីជប់លៀងបុណ្យសព។

...មានខ្មោចរាប់សិបនាក់ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែអាចធ្វើជាសាក្សីថាពួកយើងបានទៅទីនោះ...

- ប៉ុន្តែហេតុអ្វីក៏មិនចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងនាពេលក្រោយមកទៅ? - ស្នេហាចោទសួរ រីឯភ្នែកពណ៌ខ្មៅរបស់គាត់ចាំងពន្លឺ ព្រិចៗដោយសារពន្លឺភ្លៀងទៀន។ - តើហេតុអ្វីបានជាឡើងទៅផ្លូវរបៀងនោះទៅវិញ?

រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីសម្លឹងមកហើរ។

- ពីព្រោះ...ពីព្រោះថា... - ហើរនិយាយ បេះដូងរបស់វាលោតកន្ត្រាក់យ៉ាងលឿន។ មានអ្វីម្យ៉ាងបានប្រាប់វាថា ស្តាប់មើល ទៅហាក់ដូចជាវង់ឆ្ងាយពេកហើយ ប្រសិនបើវាប្រាប់ពួកគេថា វាត្រូវបាននាំផ្លូវទៅកាន់ទីនោះ ដោយសារតែសម្លេងគ្មានរូបរាង ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅអំពីវាអាចស្តាប់ឮ - គឺដោយសារតែពួកយើងអស់កម្លាំង ហើយចង់ទៅដេក- វាស្រដី។

- ទាំងមិនញុំាអាហារពេលយប់រឺ? - ស្នេហាបន្តិឡើង ព្រមទាំងមានស្នាមញញឹមជោគជ័យមួយលេចឡើងសន្សឹមៗពីលើមុខ ដ៏ស្នមកំព្រឹងរបស់គាត់។ - ខ្ញុំមិនគិតថា ពួកខ្មោចផ្តល់ម្ហូបអាហារសម្រាប់មនុស្សនៅរស់ពិធីជប់លៀងរបស់ពួកគេទេ។

- ពួកយើងមិនឃ្លានទេ- រ៉ុនខទានឡើងយ៉ាងខ្លាំងៗ ស្រាប់តែពោះរបស់វាចាប់ផ្តើមកូរជាខ្លាំង។

ស្នាមញញឹមដ៏កាចរបស់ស្នេហាកាន់តែពង្រីកធំឡើង។

សំណួរលើសំណួរ

- លោកនាយក ខ្ញុំសន្មតថា ជោគជ័យមិននិយាយការពិតទាំងស្រុងនោះទេ - គាត់ពោល។ - ប្រហែលជាគំនិតល្អមួយ ប្រសិនបើដកហូតអភ័យឯកសិទ្ធិសំខាន់ៗរបស់វា រហូត ទាល់តែវាប្រាប់យើងនូវរឿងរ៉ាវទាំងមូល។ បើតាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួន ខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ថា វាគួរតែត្រូវដកចេញពីក្រុមកីឡាឃ្លីដឌីច្នៃ រហូតដល់ពេលដែលវាព្រមនិយាយដោយស្មោះត្រង់។

- តាមពិតទៅ សេរីស - សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គាលាហ្គាលបន្លឺឡើងយ៉ាងច្បាស់ៗ - ខ្ញុំនឹកមិនឃើញនូវមូលហេតុ ដែលត្រូវ បញ្ឈប់ក្មេងប្រុសនេះមិនអោយចូលលេងកីឡាឃ្លីដឌីច្នៃនោះទេ។ ឆ្នាំនេះមិនមែនត្រូវវាយចំក្បាលនឹងដងអំបោសឯណា។ គ្មាន ភ័ស្តុតាងណាដែលអាចបញ្ជាក់បានថា ជោគជ័យ បានធ្វើអ្វីខុសនោះទេ។

លោក ដាំប័លដ័រ បានសម្លឹងមើលសព្វខ្លួនហើយ។ ការសម្លឹងមើលនឹងកែវភ្នែកពណ៌ខៀវខ្ចីចាំងពន្លឺភ្លឺផ្អែករបស់គាត់ធ្វើឲ្យ ហើរមានអារម្មណ៍ថា គាត់មើលវាឆ្លុះទៅដល់ឆ្អឹងខ្នងឯណោះ។

- គ្មានទោសព្រៃអ្វីឡើយ រហូតដល់មានតើតាងបញ្ជាក់ថាមានទោសណា សេរីស- គាត់ស្រដីយ៉ាងមាំទាំ។ ស្នេហាមើលទាំងដូចជាខឹងសម្បា។ ឯហ្វីលីប្រូក៏ដូចគ្នាដែរ។

- ឆ្ងារបស់ខ្ញុំត្រូវគេដាក់បាលីបង្កកណា! - គាត់ស្រែកក្តែងៗ ភ្នែករបស់គាត់លៀនចេញមក។ - ខ្ញុំចង់ឃើញការដាក់ពិន័យ ខ្លះ!

- ពួកយើងគង់តែនឹងអាចព្យាបាលវាបានទេ អារហ្គូស- ដាំប័លដ័របន្លឺឡើងយ៉ាងអត់ធ្មត់។ - ថ្មីៗនេះ សាស្ត្រាចារ្យសប្រៀប លែលករកបានគ្រាប់ពូជ ម៉ាន់ខ្រែក ខ្លះហើយ។ តែកាលណាវាធំពេញវ័យ ខ្ញុំនឹងបេះផ្លែរបស់វាយកទៅធ្វើថ្នាំ ដែលនឹងធ្វើឲ្យអ្នកស្រី ណូរីសដឹងខ្លួនឡើងវិញ។

- ទុកភារកិច្ចហ្នឹងឲ្យខ្ញុំចុះ- ឡាក់ហាតលូកមាត់។ - ខ្ញុំប្រាកដជាបានធ្វើរឿងប្រៀបៗនេះមួយរយដងរួចមកហើយ។ ខ្ញុំអាចកូរ ថ្នាំប្រសប់បណ្តឹងខ្លួនម៉ាន់ខ្រែកទៅក្នុង...

- សូមអភ័យទោស- ស្នេហានិយាយយ៉ាងសោះកក្រោះ។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំទេដែលជាគ្រូឱសថប្រចាំសាលានេះ។ មានការបង្អាក់ដ៏មិនសមរម្យមួយកើតឡើង។

- ពួកឯងអាចទៅបានហើយ- លោកដាំប័លដ័រស្រដីទៅកាន់ហើរ រ៉ុន និងហើម៉ាយអូនី។

ពួកគេក៏ចាកចេញទៅ គឺចេញទៅឲ្យបានឆាប់តាមដែលពួកគេអាចធ្វើបានដោយធ្វើជាមិនរត់។ នៅពេលដែលពួកគេឡើង ដល់ជាន់មួយនៅលើការិយាល័យរបស់លោកឡាក់ហាត ពួកគេក៏បត់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់រៀនទំនេរមួយ រួចបិទទ្វារ ភ្លឺតវិញយ៉ាង ស្ងៀមស្ងាត់។ ហើរសំលឹងមើលដោយចុងភ្នែកទៅកាន់ទឹកមុខឯងដឹកសូន្យរបស់មិត្តភក្តិរបស់វា។

- តើពួកឯងគិតថា ខ្ញុំគួរតែប្រាប់ពួកគេអំពីសម្លេងដែលខ្ញុំបានស្តាប់ឮដែររឺទេ?

- ទេ- រ៉ុនតប ដោយគ្មានការស្នាក់ស្ទើរ។ - ការស្តាប់ឮសំឡេងដែលគ្មាននរណាទៀតអាចស្តាប់ឮ គឺមិនមែនជាសញ្ញាមួយ ល្អនោះទេ សូម្បីតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តក៏ដោយ។

អ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងសំឡេងរបស់រ៉ុនធ្វើឲ្យហើរសួរថា៖

- ឯងជឿខ្ញុំដែររឺ?

- ច្បាស់ជាជឿហើយ- រ៉ុនបន្តឡើងយ៉ាងរូសរាន់។ - ប៉ុន្តែ...ឯងច្បាស់ជាគិតថាវាចម្លែកណាស់ហើយ...

សំណួរលើសំណួរ

- ខ្ញុំដឹងថាវាចម្លែកហើយ - ហេតុអ្វី? - រឿងទាំងមូលពិតជាចម្លែកណាស់។ តើសំណួរនៅលើជញ្ជាំងនោះនិយាយអំពីអ្វី? បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកហើយ...តើនោះចង់បានន័យថាម៉េចទៅ?

- ឯងដឹងទេ ខ្ញុំដូចជាចាំថាធ្លាប់ឮពាក្យនេះនៅកន្លែងណាម្តង- រ៉ុននិយាយមួយៗ។ - ខ្ញុំគិតថា មាននរណាម្នាក់បានប្រាប់ខ្ញុំអំពីរឿងបន្ទប់សម្ងាត់នៅឯសាលាហុកវ៉ាតម្តង...ប្រហែលជាបីលើកហើយ...

- ហើយចុះអាពាហ៍ពិពាហ៍ “ជនអវេទ” នោះវិញ វាមានន័យអ្វីទៅ?- ហេតុអ្វី?

ដោយនឹកហួសចិត្តពេក រ៉ុនសើចបិទមាត់ស្ទើរតែចប់ដង្ហើមស្លាប់។

- អី...តាមពិតទៅ វាមិនមែនជាពាក្យកំប្លែងលេងនោះទេ...ប៉ុន្តែបើជាហ្វីលីប្រូវីញ... - វាស្រដៀង។ - ជនអវេទគឺជានរណាម្នាក់ដែលចាប់កំនើតនៅក្នុងត្រកូលគ្រួសារវេទគូ ប៉ុន្តែបែបជាគ្មានថាមពលវេទមន្ត។ វាជាប្រភេទពាក្យប្រើផ្ទុយពីវេទគូដែលមានដើមកំណើតពីឪពុកម្តាយជាពួកលោកិយ ប៉ុន្តែជនអវេទពិតជាមិនធម្មតាឡើយ។ ប្រសិនបើហ្វីលីប្រូវីញកំពុងតែព្យាយាមហាត់រៀនវេទមន្តពីវគ្គសិក្សាបាលីដោយរៀននោះ ខ្ញុំហ៊ានសន្មតថាគាត់ច្បាស់ជាជនអវេទហើយ។ វានឹងពន្យល់នូវរឿងហេតុច្រើនណាស់។ ដូចជាពីមុលហេតុដែលគាត់ស្អប់ពួកកូនសិស្សខ្លាំងម៉្លេះ។- រ៉ុនសើចញញឹមបែបពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯង។ - គាត់ពិតជាជូរចត់មែន។

សម្លេងនាឡិកាម៉ាទីនីឡើងនៅកន្លែងណាមួយ។

- ដល់ពេលពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រហើយ- ហេតុអ្វីនិយាយ។ -យល់ឃើញ ពួកយើងគួរតែទៅដេក មុនពេលដែលស្នេហាមកតាមរករឿងយើងទៀត។

*

អស់រយៈកាលពីរបីថ្ងៃ សាលាទាំងមូលមិនសូវជានិយាយអ្វីច្រើន ជាជាងការវាយប្រហារទៅលើអ្នកស្រីណូរីសឡើយ។ ហ្វីលីប្រូវីញកន្លែងកើតហេតុឲ្យនៅដូចដើម ដោយចេះតែដើរយាមល្អាតចុះឡើងកន្លែងដែលវាត្រូវបានគេវាយប្រហារ ហាក់ដូចជាគាត់គិតថា អ្នកវាយប្រហារនោះនឹងប្រហែលជាត្រលប់មកម្តងទៀត។ ហេតុអ្វីបានឃើញគាត់ដុសលុបសារនៅលើជញ្ជាំង ព្រមទាំងមានកាន់នៅក្នុងដៃនូវសៀវភៅ **វិធីលុបស្លាកស្នាមបង្កឡើងដោយវេទមន្តគ្រប់សិទ្ធិ** និងនូវដោយអ្នកស្រី ស្តីពី ប៉ុន្តែនៅតែគ្មានបានផល។ ពាក្យទាំងនោះនៅតែចាំងពន្លឺយ៉ាងភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាចដូចដើមនៅលើផ្ទាំងថ្ម។ នៅពេលដែលហ្វីលីប្រូវីញមិននៅដើរល្អាតកន្លែងកើតហេតុទេ គឺគាត់កំពុងតែចាំលួចមើលឡើងក្រហមភ្នែកតាមផ្លូវរៀងទាំងឡាយ ហើយនិងហាក់ភ្លេតមកពីមុខពួកកូនសិស្សដែលមិនគួរឲ្យសង្ស័យ ព្រមទាំងព្យាយាមដាក់ពិន័យពួកគេពីបទ “ដកដង្ហើមឮខ្លាំង” និង “ធ្វើទឹកមុខសប្បាយចិត្ត”។

ជីននី វីស្តី មើលទៅហាក់ដូចជាមិនស្រណុកក្នុងចិត្តទាល់តែសោះ ដោយសារតែជោគវាសនាអភ័ព្វរបស់អ្នកស្រីណូរីស។ ដោយយោងទៅតាមរ៉ុន នាងគឺជាអ្នកស្រឡាញ់សត្វផ្កាដឹងបង្កលម្នាក់។

- ប៉ុន្តែឯងមិនទាន់ស្គាល់អ្នកស្រីណូរីសច្បាស់នោះទេ - រ៉ុនប្រាប់នាងដោយគាំទ្រ។ - និយាយតាមត្រង់ទៅ ពួកយើងនៅសុខកាយជាងបើគ្មានវា។- បបួរមាត់របស់ជីននីឡើងញ័រ។ - រឿងដូច្នោះមិនចេះតែកើតឡើងនៅសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ - រ៉ុនលួងលោមនាង។ - ពួកគេច្បាស់ជានឹងចាប់បានអាមនុស្សឆ្លុតដែលប្រព្រឹត្តរឿងនេះ និងបណ្តេញវាចេញមិនទុកដល់ស្នែកទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែសង្ឃឹមថា វាមានពេលនឹងផ្តុំបាលីបង្កុកទៅលើហ្វីលីប្រូវីញ មុនពេលដែលវាត្រូវគេបណ្តេញចេញទៅចុះ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយលេងទេតើ...- រ៉ុនបន្ថែមយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ពេលដែលជីននីចាប់ផ្តើមស្លេកស្លាំង។

សំណួរលើស្ទង់

ការវាយប្រហារនេះក៏មានជះឥទ្ធិពលទៅលើហ៊ីម៉ាយអូនីដែរ។ វាពិតជាធម្មតាទេសម្រាប់ហ៊ីម៉ាយអូនីក្នុងការចំណាយពេល ច្រើនអានសៀវភៅនោះ ប៉ុន្តែឥឡូវនាងស្ទើរតែគ្មានធ្វើអ្វីក្រៅពីអាននោះទេ។ ទាំងហេរី និងរ៉ុនសុទ្ធតែមិនអាចទទួលបាននូវ រចម្លើយ តបច្រើនពីនាងឡើយ នៅពេលដែលពួកគេសាកសួរនាងថា តើនាងកើតអី រហូតទៅដល់ថ្ងៃពុធសប្តាហ៍ក្រោយ ទំរាំតែពួកគេដឹង។

ហេរីត្រូវបានបង្ខំឱ្យក្នុងមុខវិជ្ជាឱសថវា ដោយហេតុថា ស្នេហាបានបង្ខំវា ឲ្យនៅក្រោយគេ ដើម្បីចាំបោសសម្អាតដង្កូវ បំពង់ចេញពីលើតុ។ ក្រោយពីបរិភោគអាហាររៀនត្រង់ទាំងប្រញាប់ប្រញាល់រួចមក វាក៏ឡើងទៅជាន់លើជួបនឹងរ៉ុនក្នុងបណ្ណាល័យ ហើយក៏ឃើញ ចាស្ទិន ហ្វីញ ហ្វីតឈី ដែលត្រូវជាភ្នែកប្រុសក្រុមហាហ្វីលធិហ្វូម៉ាក់ ចេញពីសិក្សាមុខវិជ្ជាកូតតាមសាស្ត្រ កំពុងតែ ដើរសំដៅមករកវា។ ហេរីទើបតែបង្ហើបមាត់រកនិយាយពាក្យសួរស្តី ស្រាប់តែចាស្ទិន នប្រទះឃើញវា រួចក៏បែរចេញយ៉ាងរហ័ស ហើយ ដើរយ៉ាងលឿនចេញទៅបាត់តាមទិសដៅផ្ទុយគ្នា។

ហេរីរកឃើញរ៉ុននៅផ្នែកខាងក្រោយនៃបណ្ណាល័យ កំពុងតែវាស់ស្ទង់កិច្ចការផ្ទះអំពីមុខវិជ្ជា ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត របស់វា។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនបានស្នើសុំនូវសំណេរប្រហែលបីហ្វីតស្តីអំពី “រដ្ឋសភាសម័យយុគកណ្តាលនៃវេទមន្តជាតិអឺរ៉ុប”។

- ខ្ញុំស្ទើរតែមិនជឿឡើយ នៅខ្វះប្រាំបីអ៊ីងទៀតឯណោះ - រ៉ុនឧទានឡើងទាំងខឹងសំបា ព្រមទាំងគ្រវែងក្រដាសស្បែកចៀម របស់វា ដែលបានរមួរមកជាក្រដាសជុំវិញ។ - ហើយហ៊ីម៉ាយអូនីសរសេរបានបួនហ្វីតប្រាំពីរអ៊ីង ហើយនាងសរសេរអក្សរតូចៗ ទៀត។

- តើនាងទៅណាបាត់ហើយ?- ហេរីសួរ ព្រមទាំងចាប់យកប្រដាប់វាស់វែង និងរមួរលាកិច្ចការផ្ទះរបស់វា។

- នៅកន្លែងណាមួយទីនោះ - រ៉ុនតប ដោយចង្អុលដៃទៅតាមផ្ទើរ។ - កំពុងតែរកមើលសៀវភៅមួយក្បាលផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំ គិតថា នាងកំពុងតែព្យាយាមអានសៀវភៅដែលមានក្នុងបណ្ណាល័យហ្នឹងឲ្យអស់មុនពេលបុណ្យណូអែលតែម្តង។

ហេរីបានប្រាប់រ៉ុនអំពី ចាស្ទិន ហ្វីញ ហ្វីតឈី រត់គេចចេញឆ្ងាយពីវា។

- កុំទៅខ្វល់អី។ ខ្ញុំគិតថាវាឡប់ៗម៉េចមិនដឹងទេ - រ៉ុននិយាយ ដោយចាប់ផ្តើមសរសេរខ្លៀកបណ្តើរ ព្រមទាំងខំពង្រីកអក្សរ ឲ្យបានធំៗតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ - អាជឿគ្មានបានការ អំពីឡាក់ហាតនោះពិតជាអស្ចារ្យណាស់ឥឡូវ...

ហ៊ីម៉ាយអូនីបានប្រាកដខ្លួនឡើងពីចន្លោះផ្ទើរដាក់សៀវភៅ។ នាងមើលទៅដូចជាម៉ូម៉ៅ ហើយ ទីបំផុត ហាក់ត្រៀមខ្លួនរួច រាល់នឹងនិយាយមកកាន់ពួកគេ។

- គ្រប់ច្បាប់ចម្លងអំពី ប្រវត្តិនៃសាលាហុកវ៉ាត ត្រូវបានគេយកចេញទៅអស់ហើយ - នាងស្រដី ដោយដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះជិត ហេរី និងរ៉ុន។ - ហើយនៅមានបញ្ជីឈ្មោះសៀវភៅ ដែលត្រូវរង់ចាំដល់ពីរសប្តាហ៍ឯណោះ ទំរាំតែមកដល់។ ខ្ញុំបន់ថាមិនបានទុកវា ចោលឯផ្ទះចុះ ប៉ុន្តែខ្ញុំដាក់វាមិនចុះឡើយទៅក្នុងវ៉ាលីស ដោយសារមានសៀវភៅលោក ឡាក់ហាត ច្រើនពេក។

- ហើយចុះ ឯងរកសៀវភៅហ្នឹងធ្វើអី?- ហេរីសួរ។

- គឺហេតុផលតែមួយដូចដែលអ្នកឯទៀតចង់បានវាដែរ - ហ៊ីម៉ាយអូនីពោល - គឺដើម្បីអានអំពីរឿងព្រេងទាក់ទងនឹងបន្ទប់ សម្ងាត់។

- តើនោះជាអ្វីទៅ?- ហេរីបន្តឡើងយ៉ាងរហ័ស។

- មានតែប៉ុណ្ណឹង។ ខ្ញុំអត់បានចាំផង - ហ៊ីម៉ាយអូនីតប ដោយខាំបបូមាត់។ - ហើយខ្ញុំរកមិនឃើញរឿងនោះនៅកន្លែងណា ផ្សេងទៀតទេ...

សំណួរលើសំណួរ

- ហ៊ីម៉ាយអូនី ឲ្យខ្ញុំអានសំនេររបស់ឯងបន្តិចមក- រ៉ុនស្រដីយ៉ាងអស់សង្ឃឹម ព្រមទាំងមើលម៉ោងលើនាឡិការរបស់វា។
- ទេ! ខ្ញុំមិនអោយមើលទេ- ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយយ៉ាងដាច់ម៉ាត់ភ្លាមៗតែម្តង។ - ឯងមានពេលដប់ថ្ងៃដើម្បីបញ្ចប់វា...
- ខ្ញុំត្រូវការតែប្រវែងពីរអ៊ីងទៀតប៉ុណ្ណោះ សូមអង្វរ...

សួរជួងបានបន្តិចទៀត។ រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីនាំផ្លូវចូលទៅរៀនមុខវិជ្ជា ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត ដើររលើរល្មោះគ្នាបណ្តើរ។

ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត គឺជាមុខវិជ្ជាដ៏គួរឲ្យធុញទ្រាន់បំផុតនៅលើកាលវិភាគសិក្សារបស់ពួកគេ។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ិន ដែលជាគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជានោះ គឺជាគ្រូខ្មោចរបស់ពួកគេតែម្នាក់គត់ ហើយរឿងដ៏គួរឲ្យរំភើបបំផុតដែលមិនធ្លាប់កើតឡើងនោះ គឺថាគាត់ចូលទៅក្នុងថ្នាក់ដោយដើរកាត់ការខ្សែន។ ដោយចាស់បុរាណ និងហួតហែងផង មនុស្សជាច្រើននិយាយថា គាត់មិនបានកត់សម្គាល់ថាខ្លួនគាត់បានស្លាប់បាត់ទៅហើយនោះទេ។ មានថ្ងៃមួយ គាត់ងើបឡើងមកបង្រៀនដូចធម្មតា ហើយទុករាងកាយរបស់គាត់ចោលនៅលើកៅអីភ្នាក់ដៃពីមុខចង្កាន់កំដៅក្នុងបន្ទប់បុគ្គលិក ឯទម្លាប់របស់គាត់វិញ មិនដែលផ្លាស់ប្តូរសូម្បីតែបន្តិចចាប់តាំងពីពេលនោះមក។

ថ្ងៃនេះមានសភាពគួរឲ្យធុញទ្រាន់ដូចសព្វដងអញ្ចឹងដែរ។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនចាប់បើកក្រដាសកត់ត្រារបស់គាត់ រួចអានដោយសំឡេងរហ័សរហស្ស័យប្រៀបបាននឹងម៉ាស៊ីនបោសផ្ទះកញ្ចាស់មួយ រហូតធ្វើអោយស្ទើរតែសិស្សគ្រប់គ្នាក្នុងថ្នាក់នោះស្ថិតក្នុងសភាពស្លឹកស្រពន់ពេញទី យូរៗម្តងឃើញលើកស្លាបប៉ាកកត់ត្រានូវរល្មោះ និងកាលបរិច្ឆេទ បន្ទាប់មកក៏ដេកលក់ទៀត។ គាត់និយាយអស់ពេលកន្លះម៉ោង ស្រាប់តែមានរឿងមួយបានកើតឡើងដែលមិនធ្លាប់កើតឡើងទាល់តែសោះពីមុនមក។ ហ៊ីម៉ាយអូនីលើកដៃរបស់នាងឡើង។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនមើលទៅមុខឡើងស្រឡាំងកាំង ខណៈដែលគាត់ងើយមុខឡើង ពេលកំពុងអានបាត់ថាស្តីអំពីអនុសញ្ញាវេទមន្តអន្តរជាតិក្នុងឆ្នាំ១២៨៩បានពាក់កណ្តាល។

- កញ្ញា...អី...?

- គឺប្រ្រុនជីវ លោកសាស្ត្រាចារ្យ។ ខ្ញុំកំពុងតែឆ្ងល់ថាតើលោកអាចប្រាប់ពួកយើងនូវរឿងមួយចំនួនដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបន្ទប់សម្ងាត់បានដែររឺទេ- ហ៊ីម៉ាយអូនីបន្តិចឡើងដោយសំលេងច្បាស់ៗ។

ឌីន ចូម៉ាស ដែលកំពុងតែអង្គុយច្រហមាត់ក្រឡេកមើលទៅក្រៅបង្អួច ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើតដាច់អស់ភាពអណ្តែតអណ្តូងរបស់វា ឯក្បាលឡាវន់ខ្មុំ ប្រោន ងើបឡើងចេញពីដៃច្រត់ចង្ការបស់នាង ហើយកែងដៃ នេរីល ឡង់បត់ថម អិលធ្លាក់ផុតពីតុរបស់វា។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនព្រិចភ្នែក។

- មុខវិជ្ជារបស់ខ្ញុំគឺ ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត- គាត់ពោលដោយដង្ហើមតឹងៗ។ - ការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំលើកឡើងនូវហេតុការណ៍ពិតៗណា កញ្ញាប្រ្រុនជីវ មិនមែននិយាយអំពីរឿងព្រេង រឺទៅវាថានោះទេ។- គាត់ជម្រះបំពង់កដោយបន្តិចសំឡេងតូចមួយដូចជាសំឡេងសរសេរដីស ហើយក៏បន្តទៀតថា៖

- នៅក្នុងខែកញ្ញាឆ្នាំនោះ អនុគណៈកម្មាធិការនៃវេទមន្តជាតិសាឌីណា...

គាត់និយាយត្រដិតៗរហូតដល់ឈប់និយាយ។ ដៃរបស់ហ៊ីម៉ាយអូនីកំពុងតែត្រវីចុះឡើងម្តងទៀតហើយ។

- យ៉ាងម៉េច កញ្ញាប្រ្រុន?

សំណួរលើសំណួរ

- សូមមេត្តា លោកគ្រូ ក្រែងជារឿងព្រេងតែងតែមានជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងហេតុការណ៍ពិតវី?

សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនកំពុងតែសម្លឹងមើលមកនាងដោយរឿងឆ្ងល់មែនទែន។ ហើយប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថា មិនដែលមានកូនសិស្សណាធ្លាប់កាត់ប្រសាសន៍គាត់ពីមុនមកនោះទេ ទោះជាគាត់នៅរស់ រឺស្លាប់ទៅហើយក្តី។

- អី- សាស្ត្រាចារ្យប៊ិននិយាយយ៉ាងយឺតៗ។ - មែនហើយ គេអាចប្រកែកថាដូច្នោះបាន ខ្ញុំគិតថាអ៊ីចឹងឯង។- គាត់ខំសម្លឹងមើលហើយមុន ហាក់បីដូចជាគាត់មិនដែលធ្លាប់សម្លឹងសិស្សណាឲ្យបានម៉ត់ចត់ពីមុនមកឡើយ។ - ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងព្រេងដែលឯងនិយាយនោះគឺពិតជារឿងមួយដ៏គួរឲ្យអស្ចារ្យ ថែមទាំងគួរឲ្យអស់សំណើចផងដែរ...

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងអស់កំពុងតែត្រងត្រាប់ស្តាប់គ្រប់ម៉ាត់ដែលលោកសាស្ត្រាចារ្យ ប៊ិន ស្រដី។ គាត់សម្លឹងមើលទៅពួកគេទាំងអស់គ្នាយ៉ាងស្រពិចស្រពិល រីឯមុខសិស្សគ្រប់គ្នាបែរមករកគាត់។ ហើយអាចប្រាប់បានថា គាត់ពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលទាំងស្រុងដោយសិស្សគ្រប់គ្នាបែរមករកគាត់ដាក់ចាប់អារម្មណ៍ខុសពីប្រក្រតី។

- អូ! អញ្ចឹងក៏បាន- គាត់បន្លឺឡើងមួយ។ - ឲ្យខ្ញុំគិតមើលសិន...បន្ទប់សម្ងាត់...

- ជាការពិតណាស់ អ្នកទាំងអស់សុទ្ធតែបានជ្រាបច្បាស់ថា សាលាហុកវ៉ាតត្រូវបានគេរកឃើញជាងមួយពាន់ឆ្នាំកន្លងទៅហើយ...ឯកាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់វិញមិនច្បាស់លាស់នោះទេ...គឺត្រូវបានរកឃើញដោយ មេធ្មប់ និង វេទគូ ដ៏អស្ចារ្យបំផុតនាសម័យកាលនោះ។ អគារសាលាទាំងបួន ត្រូវបានដាក់ឈ្មោះតាមពួកគេ៖ មាន ហ្វូឌ្រីក ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ, ហេលហ្គា ហាហ្វលផ័រ, រ៉ូវណា វ៉ានីនក្លាហ្វ ហើយនិង សាឡាហ្វ ស្ទីត្រីន។ ពួកគេបានកសាងប្រាសាទនេះជាមួយគ្នា គឺស្ថិតនៅឆ្ងាយពីក្រសែភ្នែករបស់ពួកលោកិយ ពីព្រោះវាគឺជាសម័យកាលមួយ នៅពេលដែលវេទមន្តត្រូវបានមនុស្សជាទូទៅភ័យខ្លាច ហើយធ្មប់ និងវេទគូត្រូវទទួលរងនូវការធ្វើបាបជាច្រើន។

គាត់បង្អាក់សម្តីបន្តិច ដោយក្រឡេកមើលជុំវិញថ្នាក់ឡើងស្រវាំងភ្នែក រួចក៏បន្តទៅទៀត។

- អស់រយៈកាលពីរបីឆ្នាំ អ្នកស្វែងរកឃើញទាំងបួននោះធ្វើការដោយសុខដុមរមនាទាំងអស់គ្នា ព្រមទាំងត្រាច់ចរកមើលពួកក្មេងៗដែលបង្ហាញនូវសញ្ញាណនៃវេទមន្ត និងនាំពួកគេមកកាន់ប្រាសាទដើម្បីអប់រំ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក ភាពមិនឯកច្ឆន្ទគ្នាបានផ្ទុះឡើងរវាងពួកគេ។ ស្នាមប្រេះឆាចាប់ផ្តើមរីកធំឡើងរវាង ស្ទីត្រីន និងអ្នកផ្សេងៗទៀត។ ស្ទីត្រីនបានប្រាថ្នាឲ្យមានការជ្រើសរើសសិស្សចូលក្រុមខ្លួនឲ្យបានច្រើនជាងគេនៅសាលាហុកវ៉ាត។ គាត់ជឿជាក់ថា ការបង្រៀនវេទមន្តគួរតែផ្តល់ឲ្យតែគ្រួសារត្រកូលវេទគូតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មិនចូលចិត្តក្នុងការទទួលយកសិស្សដែលមានពួកលោកិយជាឪពុកម្តាយ ដោយជឿថាពួកគេមិនអាចជឿទុកចិត្តបាន។ អស់ពេលមួយរយៈ មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយទៅលើមុខវិជ្ជាបង្រៀនរវាង ស្ទីត្រីន និងហ្គ្រីហ្វីដ័រ ហើយស្ទីត្រីនក៏បានចាកចេញពីសាលាទៅ។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនបង្អាក់ម្តងទៀត ដោយខាំមាត់របស់គាត់ មើលទៅដូចជាអណ្តើកកញ្ជាស់រុញខ្លួនចូលស្នូក។

- ប្រភពប្រវត្តិសាស្ត្រដែលអាចជឿទុកចិត្តបានផ្តល់ឲ្យពួកយើងច្រើនប៉ុណ្ណឹងឯង- គាត់ពោល។ - ប៉ុន្តែហេតុការណ៍ពិតប្រាកដទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឲ្យមិនជាក់ច្បាស់ ដោយសារតែរឿងព្រេងអំពីបន្ទប់សម្ងាត់នេះដែលទាក់ទាញអារម្មណ៍អ្នករាល់គ្នា។ រឿងនោះនិទានថា កាលដើមឡើយ លោកស្ទីត្រីនបានកសាងនូវបន្ទប់សម្ងាត់មួយនៅក្នុងប្រាសាទ ដោយមិនអោយអ្នកស្វែងរកឃើញដទៃទៀតដឹងឡើយ។

សំណួរលើស្ទង់

- ស្តីពីនិរន្តរ៍ ដោយយោងទៅតាមរឿងព្រេង គឺបានបិទបន្ទប់សម្ងាត់នោះធ្វើយ៉ាងណាកុំអោយមាននរណាបើកវាបានឲ្យសោះ រហូតទាល់តែទាយាទពិតប្រាកដរបស់គាត់មកដល់សាលានេះ។ មានតែទាយាទម្នាក់គត់ដែលអាចមានសមត្ថភាពនឹងបើកបន្ទប់ សម្ងាត់នោះបាន ព្រមទាំងព្រលឹងនូវខ្មោចព្រាយបិសាចនៅខាងក្នុង ហើយនិងប្រើប្រាស់វាដើម្បីសំអាតចេញនូវអ្នកទាំងអស់នោះ ដែលមិនគួរឲ្យទុកចិត្តនឹងសិក្សាវេទមន្តបាន។

មានភាពស្ងៀមស្ងាត់មួយសន្ទុះ ខណៈពេលដែលគាត់តំណាលរឿងចប់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាភាពស្ងៀមស្ងាត់បែបងងុយគេង ដូចធម្មតានៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ិននោះទេ។ មានភាពគ្មានជាសុកមួយ ពេលដែលអ្នកគ្រប់គ្នាបន្តសម្លឹងមើល មកគាត់ សង្ឃឹមថាគាត់នឹងនិយាយបន្តទៀត។ លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ិនមើលទៅដូចជាក្តៅក្រហាយបន្តិចដែរ។

- ជាការពិតណាស់ រឿងទាំងអស់ហ្នឹងគឺពិតជាគ្មានបានការអ្វីទេ- គាត់ស្រដី។ - និយាយឲ្យអស់ទៅ សាលានេះត្រូវបានគេ រុករកមើលភ័ស្តុតាងស្តីអំពីបន្ទប់នោះអស់រយៈពេលជាច្រើនលើកច្រើនសារមកហើយ ហើយអ្នករុករកទាំងនោះសុទ្ធតែជាធ្នប់ និង វេទគូដែលបានសិក្សាជ្រៅជ្រះទៀតផង។ វាមិនមាននោះទេ។ រឿងតំណាលនេះគ្រាន់តែទុកសម្រាប់បន្ទាចពួកអ្នកត្រចៀកស្រាលតែ ប៉ុណ្ណោះ។

ដែរបស់ហ៊ីម៉ាយអូនីលើកឡើងម្តងទៀត។

- លោកគ្រូ...តើលោកគ្រូចង់បានន័យថាម៉េចឲ្យពិតប្រាកដអំពី “ខ្មោចព្រាយបិសាចនៅក្នុង” បន្ទប់សម្ងាត់នោះ?

- នោះត្រូវគេជឿថា ជាប្រភេទបិសាចម្យ៉ាង ដែលមានតែទាយាទ ស្តីពីនិរន្តរ៍ ម្នាក់គត់ ដែលអាចបញ្ជាគ្រប់គ្រងបាន- សាស្ត្រាចារ្យប៊ិនបន្តឡើងដោយសំឡេងស្ងួតត្រងៗ។

ថ្នាក់ទាំងមូលចាប់ផ្តើមសំឡើងមើលមុខគ្នាដោយព្រួយបារម្ភ។

- ខ្ញុំប្រាប់ពួកឯងហើយ រឿងនោះគ្មានជាការពិតនោះទេ- សាស្ត្រាចារ្យប៊ិននិយាយ ព្រមទាំងបើកក្រដាសកត់ត្រារបស់គាត់ បណ្តើរៗ។ - គ្មានបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយក៏គ្មានបិសាចអ្វីដែរ។

- ប៉ុន្តែ លោកគ្រូ- ស៊ីមុស ហ្វីនីហ្គេនស្រដី - ប្រសិនបើបន្ទប់នោះអាចតែបើកបានដោយទាយាទពិតប្រាកដរបស់ស្តីពីនិរន្តរ៍ នោះ ច្បាស់ជាគ្មាននរណាផ្សេងមានសមត្ថភាពនឹងរកវាឃើញហើយ មែនទេ?

- កុំនិយាយតែផ្តាស អូហ្គាហ្វីទី- លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ិនតបវិញដោយខ្មាញ់។ - ប្រសិនបើនាយក និងនាយិកាដែលទទួល បានជោគជ័យយូរអង្វែងមកមិនបានរកឃើញអ្វីសោះនោះ...

- ប៉ុន្តែ លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ផារវ៉ាទី ប៉ាធីលបន្តឡើង។- គេប្រហែលជាត្រូវប្រើអាក្រក់មង្គីតហើយ ដើម្បីបើកវាបាន...

- គ្រាន់តែដោយសារវេទគូម្នាក់មិនប្រើប្រាស់អាក្រក់មង្គីត ក៏មិនមែនមានន័យថាគេមិនអាចប្រើបាននោះដែរ កញ្ញា ភេននី- ហ្វីដេរ- សាស្ត្រាចារ្យប៊ិននិយាយយ៉ាងដាច់ម៉ាត់។ - ខ្ញុំសូមនិយាយឡើងវិញម្តងទៀត ប្រសិនបើមនុស្សដូចជាលោក ដាំប័លដ៍ទៅ ហើយ...

- ប៉ុន្តែប្រហែលជាគេត្រូវតែជាប់សាច់ឈាមជាមួយនឹងស្តីពីនិរន្តរ៍ ដូច្នោះលោក ដាំប័លដ៍ មិនអាច...- ឌីន ចូម៉ាស់ ផ្តើម និយាយឡើង ប៉ុន្តែលោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ិនទ្រាំលែងបានតទៅទៀតហើយ។

- ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ- គាត់ពោលកាត់ភ្លាម។ - វាគ្រាន់តែជាទេវកថាទេ! វាគ្មានជាការពិតទេ! វាគ្មានភ័ស្តុតាងអ្វីសូម្បីតែ បន្តិចដែលថា ស្តីពីនិរន្តរ៍ធ្លាប់បានកសាងកន្លែងមួយដូចជាបន្ទប់ដាក់អំបោសសម្ងាត់ស្តីគេនោះឡើយ! ខ្ញុំពិតជាសោកស្តាយណាស់

សំណេរលើស្នាដៃ

ដែលបានប្រាប់ពួកវាដឹងនូវរឿងដ៏មិនសមហេតុផលនេះ! ឥឡូវប្រសិនបើពួកវាដឹងមិនយល់ទាល់អ្វីទេ សូមត្រលប់មករកប្រវត្តិសាស្ត្រវិញ គឺត្រលប់មករកហេតុការណ៍ពិតៗដែលត្រឹមត្រូវមួយរយភាគមួយរយមិនអាចប្រកែកបានវិញ!

ហើយក្នុងរយៈពេលប្រាំនាទី ថ្នាក់នោះក៏ចាប់ផ្តើមធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពស្លឹកស្រពន់ដូចធម្មតាវិញ។

*

- ខ្ញុំតែងតែបានដឹងថា សាឡាហ្សា ស្តីត្រីនគឺជាតារាដ៏ក្រឡិចក្រឡួចម្នាក់- រ៉ុនប្រាប់ហេរី និងហ៊ីម៉ាយអូនី ខណៈពេលដែលពួកគេប្រជុំគ្នាឆ្លងកាត់ផ្លូវរៀងដ៏ណែនណាន់តាន់តាប់នៅឯចុងម៉ោងរៀន ដើម្បីយកកាតាបរបស់ពួកគេទៅទុក មុននឹងស្រស់ស្រូបអាហារពេលល្ងាច។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដែលដឹងថា គាត់ជាអ្នកចាប់ផ្តើមរៀនទាក់ទងនឹងអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធទាល់តែសោះ។ ទោះជាឯងឲ្យលុយខ្ញុំប៉ុន្មានក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនទៅចូលក្នុងក្រុមនោះដែរ។ និយាយតាមត្រង់ទៅ ប្រសិនបើម្នាក់សិល្ប៍ហ៊ានតែសាកដាក់ខ្ញុំក្នុងក្រុមស្តីត្រីនមើល ខ្ញុំច្បាស់ជានឹងវេចបង្វេចឡើងវិញទៅផ្ទះវិញភ្លាម...

ហ៊ីម៉ាយអូនីក៏ក្បាលយល់ស្របតាមយ៉ាងលឿន ប៉ុន្តែហេរីមិនស្តីអ្វីនោះទេ។ ពោះរបស់វាទើបតែធ្លាក់ចុះដល់ដីយ៉ាងទោមនស្សចិត្ត។

ហេរីមិនដែលបានប្រាប់រ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីថា ម្នាក់សិល្ប៍ពិតជាបានពិចារណារកដាក់វាទៅក្នុងក្រុមស្តីត្រីនមែននោះទេ។ វានៅតែអាចចាំបាន ប្រៀបដូចជាទើបតែម្សិលមិញអញ្ចឹង គឺចាំបាននូវសំឡេងដែលនិយាយដាក់ត្រចៀករបស់វា នៅពេលដែលវាពាក់មួកនោះលើក្បាលកាលពីឆ្នាំទៅ៖ ឯងអាចនឹងអស្ចារ្យបាន ឯងដឹងទេ វាសុទ្ធតែបិតលើឯងជាអ្នកសម្រេចទាំងអស់ ហើយស្តីត្រីនអាចជួយវាផ្លូវឲ្យឯងឆ្ពោះទៅរកភាពមហាស្វារ្យបាន ទាំងគ្មានមន្ទិលសង្ស័យអ្វីឡើយ...

ប៉ុន្តែហេរី ដែលបានស្តាប់ឮអំពីកិត្តិយសរបស់ក្រុមស្តីត្រីនក្នុងការបង្វែរវេទគូឲ្យទៅជាចិត្តអាក្រក់រួចហើយនោះ ក៏បានគិតក្នុងចិត្តទាំងអស់សង្ឃឹម៖ មិនមែនក្រុមស្តីត្រីនទេ! ហើយម្នាក់នោះតបវិញថា៖ អូ! អើ! ប្រសិនបើឯងច្បាស់ក្នុងចិត្តទៅហើយនោះ...យល់ល្អ គួរតែនៅក្រុមប្រឡូកដ៏ដ៏ចុះ...

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរទៅតាមហ្វូងមនុស្ស ខូលីន ត្រីវី ក៏ដើរកាត់មុខពួកគេ។

- អីយ៉ា! ហេរី!
- សូស្តី ខូលីន- ហេរីខ្លាចឡើងដោយស្វ័យប្រវត្តិ។
- ហេរី...ហេរី...ក្មេងប្រុសម្នាក់នៅក្នុងថ្នាក់រៀនខ្ញុំតែងនិយាយរហូតថាឯង...

ប៉ុន្តែខូលីនមានមាឌល្អិតពេក មិនអាចទប់ឈ្នះនឹងក្រុមមនុស្សដែលរុញវាសំរុកចូលទៅក្នុងមហាសាលបានឡើយ។ ពួកគេឮតែវាស្រែកថា៖

- ជួបគ្នាពេលក្រោយណា ហេរី!
- ហើយវាក៏បាត់ខ្លួនទៅ។
- តើក្មេងប្រុសនៅក្នុងថ្នាក់រៀនវានិយាយអ្វីអំពីឯងទៅ?- ហ៊ីម៉ាយអូនីងឆ្លើយឆ្ងល់។
- ថាខ្ញុំជាទាយាទស្តីត្រីនទេដឹង?- ហេរីស្រដី ឯពោះរបស់វាហាក់ធ្លាក់ប្រហែលមួយអ៊ីងទៀត ពេលដែលវាស្រាប់តែនឹកឃើញដល់ ចាស់ស្ទឹង ហ្វីញ ហ្វីតឈី ដែលបានរត់ជៀសឆ្ងាយពីវានៅម៉ោងបរិភោគអាហារថ្ងៃត្រង់។
- មនុស្សនៅទីនេះស្លឹកជឿដែរ- រ៉ុននិយាយបែបខ្លឹមអើម។

សំណួរលើសំណួរ

ពួកហ្នឹងមនុស្សកាន់តែថយចំនួនបន្តិចម្តងៗ ហើយពួកគេក៏មានលទ្ធភាពនឹងឡើងជំនឿរបន្ទាប់ដោយគ្មានការលំបាកឡើយ។

- តើឯងពិតជាគិតថាមានបន្ទប់សម្ងាត់មែនដែររឺក៏អត់?- រ៉ុនស្កូហើម៉ាយអូនី។

- ខ្ញុំមិនដឹងទេ- នាងពោលតប ដោយជ្រួញចិញ្ចើម។ - លោកដាំប៉ែលដ័រមិនអាចព្យាបាលអ្នកស្រីណូរីសបានទេ ហើយរឿងនោះធ្វើឲ្យខ្ញុំគិតថា អ្វីក៏ដោយដែលបានវាយប្រហារមកលើវានោះ ប្រហែលជាមិនមែន...អី...ជាមនុស្សទេ។

ខណៈដែលនាងនិយាយ ពួកគេបានបត់ទៅកន្លែងកាច់ជ្រុងមួយ ហើយក៏ឃើញថាពួកគេស្ថិតនៅខាងចុងផ្លូវរៀងចំកន្លែងដែលការវាយប្រហារបានកើតឡើងតែម្តង។ ពួកគេបញ្ឈប់ដំណើរ ហើយសម្លឹងមើល។ កន្លែងកើតហេតុគឺដូចដែលកាលពីយប់មុនអញ្ចឹង គ្រាន់តែថា គ្មានឆ្មារីងក្តីឲ្យបន្តោកពីកន្ត្រកដាក់ចន្លុះតែប៉ុណ្ណឹង ហើយនិងមានកៅអីទំនេរមួយដាក់បញ្ឈរផ្នែកនឹងជញ្ជាំងដែលបំផុសសារថា “បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកហើយ”។

- នោះហើយជាកន្លែងដែលហ្វីលីព្វតែងតែយាមល្បាត- រ៉ុននិយាយតិចៗ។

ពួកគេសម្លឹងមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក។ ផ្លូវរៀងនោះគ្មានមនុស្សទេ។

- មិនអីទេមើលទៅ បើគ្រាន់តែរកមើលបន្តិចនោះ- ហេរីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងទម្លាក់កាតាបរបស់វា រួចលុតជង្គង់ចុះ ហើយវាវាតាមម្ខាងនៃផ្លូវរៀង ដើម្បីតែរកមើលស្លាកស្នាមអ្វីមួយ។

- ស្នាមខ្លោច!- វាខ្លាចឡើង។ - មើលនេះ...នៅទីនេះ...

- មកមើលកន្លែងនេះ!- ហើម៉ាយអូនីនិយាយ។ - នេះពិតជាគួរឲ្យអស់សំណើចមែន...

ហេរីងើបឈរឡើង ហើយដើរសំដៅទៅកាន់បង្អួចនៅជិតសារលើជញ្ជាំង។ ហើម៉ាយអូនីកំពុងតែចង្អុលទៅកាន់កញ្ចក់បង្អួចដែលនៅលើគេបង្អស់ ជាទីដែលប្រហែលជាមានពីងពាងម្តែក្បាលកំពុងតែរត់ត្របាញ់ជើងគ្នា ជាក់ស្តែងណាស់ វត្ថុបំនងគឺដើម្បីតែឆ្លងកាត់តាមស្នាមប្រេះតូចមួយ។ សំណាញ់ពីងពាងពណ៌ប្រាក់ដ៏វែងមួយ កំពុងតែសំយុងចុះមកដូចជាខ្សែព្រួញមួយអញ្ចឹង ហាក់ដូចជាពួកវាទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែឡើងតាមសំណាញ់ទាំងប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីចេញទៅខាងក្រៅ។

- តើឯងធ្លាប់ដែលឃើញពីងពាងធ្វើសកម្មភាពដូច្នោះដែររឺទេ?- ហើម៉ាយអូនីសួរទាំងរឿងឆ្ងល់។

- ទេ- ហេរីតប។ - ចុះឯងវិញ រ៉ុន? រ៉ុន?

វាសម្លឹងមើលពីលើស្មារបស់វា។ រ៉ុនកំពុងតែឈរនៅខាងក្រៅយ៉ាងសមសួន ហើយដូចជាប្រឆាំងនឹងសន្ទុះចិត្តកុំរត់។

- តើមានរឿងអ្វី?- ហេរីស្រដី។

- ខ្ញុំ...មិន...ចូល...ចិត្ត...ពីងពាង...ទេ- រ៉ុននិយាយទាំងតឹងទ្រូង។

- ខ្ញុំមិនដែលដឹងរឿងនោះឡើយ- ហើម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងសម្លឹងមើលមករ៉ុនដោយភ្ញាក់ផ្អើល។ - ឯងធ្លាប់ប្រើប្រាស់ពីងពាងនៅក្នុងមុខវិជ្ជាឱសថរវាបស់សិបដងមកហើយ...

- ខ្ញុំមិនអីទេពេលពួកវាងាប់បាត់នោះ- រ៉ុនពោល ដែលគ្មានសម្លឹងមើលកន្លែងណាទៀតឡើយក្រៅពីបង្អួច។ - ខ្ញុំមិនចូលចិត្តការធ្វើចលនារបស់ពួកវាតែម្តង...

ហើម៉ាយអូនីសើចក្តីកៗ។

សំណួរលើសំណួរ

- វាមិនគួរឲ្យអស់សំណើចង់ណា- រ៉ុនឧទានឡើងដោយម៉ឺងម៉ាត់។ - ប្រសិនបើឯងត្រូវតែដឹងនោះ គឺនៅពេលដែលខ្ញុំអាយុ បានបីឆ្នាំ ប្រៀបបាននិមិត្ត...និមិត្តខ្លាឃ្មុំតុក្ការរបស់ខ្ញុំទៅជាពឹងពាងកខ្វក់ដ៏ធំមហិមាមួយក្បាល ដោយសារតែខ្ញុំបានធ្វើបាក់ អំពាសក្មេងលេងរបស់គាត់...ឯងក៏មិនចូលចិត្តពួកវាដែរ ប្រសិនបើឯងកំពុងតែកាន់តុក្ការរបស់ឯង ហើយវាស្រាប់តែដុះចេញជើង ច្រើនមកនោះ ហើយ...

វាលប់និយាយ ព្រមទាំងធ្វើជាញញឹមខ្លួនទទេទឹក។ ហើយម៉ាយអូនីពិតជាព្យាយាមខ្លាំងណាស់ ក្នុងការទប់ខ្លួនកុំអោយផ្ទុះ សំណើច។ ដោយទទួលអារម្មណ៍ថា យកល្អពួកគេគួរតែផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទ ហើយក៏និយាយឡើងថា៖

- មាននាំចាំទឹកដែលនៅលើកម្រាលដែររឺទេ? តើទឹកនោះចេញមកពីណាទៅ? រឺក៏មាននរណាម្នាក់ដុសជូតលាងកន្លែង នេះ។

- វាប្រហែលជានៅម៉ុននេះឯង- រ៉ុនស្រដី ដោយប្រមូលស្មារតីរបស់ខ្លួន រួចដើរឃ្នាចំហានរំលងកៅអីរបស់ហ្វីលីប ព្រមទាំង ចង្អុល។ - ដូចជាមកដល់ត្រឹមទ្វារនេះឯង។

វាលោងចាប់ ដៃទ្វារ ធ្វើអំពីទងដៃនោះ ប៉ុន្តែស្រាប់តែដកដៃចេញវាភ្លាម ហាក់ដូចជាដៃរបស់វាត្រូវរលាក។

- មានបញ្ហាអី?- ហើយសួរ។

- ចូលមិនបានទេ- រ៉ុនតបវិញយ៉ាងគ្រោកគ្រាត។ - នោះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រីទេតើ។

- អូ! រ៉ុន គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងនោះទេ- ហើយម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងក្រោកឈរ រួចដើរសំដៅមក។ - នោះគឺជាកន្លែង របស់ម៉ុននឹង មិត្តចល។ ឆាប់ឡើង ចូលមកមើលបន្តិចទៅ។

ហើយដោយមិនខ្វល់អំពីផ្លាកសញ្ញា "ហាមប្រើ" ប៉ុនណាណី នាងក៏បើកទ្វារចូលទៅ។

វាគឺជាបន្ទប់ទឹកដ៏អាក្រក់ និងងងឹតស្ងួតស្ងួតជាទីបំផុតដែលហើរមិនដែលធ្លាប់ឈានជើងចូល។ នៅពីក្រោមកញ្ចក់ឆ្នុះមុខ ដែលប្រេះបែកដ៏ធំមួយ មានកំទេចស្តុកទឹកមួយជួរ។ កំរាលនោះមានជ្រាំកខ្វក់ ហើយមានជះនូវពន្លឺដ៏គួរឲ្យធុញទ្រាន់មួយចេញពី ដង្កត់ទានពីរបីដើមឆេះស្ទើរជិតអស់។ ទ្វារឈើសម្រាប់បើកចេញទៅបន្ទប់ផ្សេងៗត្រូវបក ហើយនិងមានស្នាមឈូកៗ ចំនែកទ្វារ មួយត្រូវព្យួររំណងរណោងដាច់ចេញពីត្រចៀកម្ខាង។

ហើយម៉ាយអូនីយកដៃខ្ទប់មាត់របស់នាង ហើយដើរសំដៅទៅបន្ទប់ខាងចុងគេ។ នៅពេលដែលនាងទៅដល់ នាងក៏បន្លឺឡើង ថា៖

- សូស្តី មិត្តចល តើឯងសុខសប្បាយជាទេ?

ហើយនិងរ៉ុនដើរទៅមើល។ ម៉ុននឹង មិត្តចលកំពុងតែអណ្តែតពីលើផុងបង្កន់ ព្រមទាំងយកម្រាមដៃទ្រូចង្ការរបស់នាង។

- នេះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រី- នាងនិយាយ សម្លឹងមើលរ៉ុន និងហើរដោយសង្ឃឹម។ - ពួកគេមិនមែនជាស្រីឯណា។

- ទេ- ហើយម៉ាយអូនីយល់ស្របតាម។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់បង្ហាញប្រាប់ពួកគេថាតើ...អី...កន្លែងនេះស្អាតប៉ុណ្ណាដែរ។

នាងបកដៃយ៉ាងស្រពិចស្រពិលទៅកាន់កញ្ចក់គគ្រឹចដ៏ចាស់មួយ ហើយនិងទៅកម្រាលសុទ្ធតែកក់ជ្រាំ។

- សួរនាងទៅមើល ថាមានបានឃើញអ្វីដែរអត់- ហើយធ្វើមាត់អេចអូចដាក់ហើយម៉ាយអូនី។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងខ្សឹបខ្សៀវគ្នាអញ្ចឹង?- មិត្តចលស្រដី ដោយសម្លឹងមើលវាមិនដាក់ភ្នែក។

- គ្មានអីទេ- ហើយនិយាយយ៉ាងរួសរាន់។ - ពួកយើងចង់សួរថា...

សំណេរលើសព្វវិទ្យា

- ខ្ញុំបន់ឲ្យតែឈប់មានមនុស្សនិយាយពីក្រោយខ្ញុំទេ!- មិត្តចលឧទានឡើង ដោយសំឡេងឈ្នក់ៗទាំងទឹកភ្នែកទឹកសំបោរ។ - ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ ឯងដឹងទេ ទោះបីជាខ្ញុំស្លាប់ទៅហើយក្តី...

- មិត្តចល គ្មាននរណាម្នាក់ចង់ធ្វើ ទុក្ខបុកម្នេញឯងនោះទេ- ហើយម៉ាយអូនីនិយាយ។ - ហេតុអ្វីគ្រាន់តែ...

- គ្មាននរណាម្នាក់ចង់ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញខ្ញុំ! នៅខ្លីដងខ្ញុំទៀត!- មិត្តចលយំយ៉ាងគ្រលួច។ - ជីវិតរបស់ខ្ញុំគ្មានអ្វីក្រៅពីទុក្ខវេទនានៅកន្លែងនេះនោះទេ ហើយឥឡូវមានមនុស្សមករុកគូនរំខានខ្មោចខ្ញុំទៀត!

- ពួកយើងចង់សួរឯងថា តើឯងមានបានឃើញអ្វីម្យ៉ាងគួរឲ្យអស់សំណើចដែររឺទេ នាពេលថ្មីៗនេះ- ហើយម៉ាយអូនីបន្តឡើងយ៉ាងរហ័ស។ - ពីព្រោះថា មានឆ្មារមួយក្បាលត្រូវបានគេវាយប្រហារនៅចំពីក្រៅទ្វារខាងមុខបន្ទប់ទឹករបស់ឯងតែម្តង នៅយប់បុណ្យហាឡូវីន។

- តើឯងមានបានឃើញនរណាម្នាក់នៅជិតៗនេះដែររឺទេក្នុងយប់នោះ?- ហេតុអ្វីចាទសួរ។

- ខ្ញុំមិនបានចាប់អារម្មណ៍ផង- មិត្តចលតបយ៉ាងរំភើប។ - ក៏វាបានធ្វើឲ្យខ្ញុំកើតទុក្ខជាខ្លាំង ឯខ្ញុំក៏មកទីនេះ ហើយព្យាយាមសម្លាប់ខ្លួនឯង។ បន្ទាប់មក ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញថាខ្ញុំ...ថាខ្ញុំ...

- ស្តាប់រួចទៅហើយ- រ៉ុនជួយនិយាយបន្ថែម។

មិត្តចលយំយ៉ាងខ្សឹកខ្សួលបែបសោកសង្រេង ហើយក៏ហោះឡើងទៅលើវេហាស៍ បត់មកវិញ រួចដាំដួងក្បាលចុះក្រោមសំដៅទៅក្នុងបង្គន់ ធ្វើឲ្យខ្លាយទឹកប្រឡាក់ពេញខ្លួនពួកគេ និងរលាយខ្លួនបាត់ទៅ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈទិសនៃសម្លេងយំខ្សឹកខ្សួលតិចៗរបស់នាង នាងបានមកស្នាក់កន្លែងណាមួយក្នុងបន្ទប់ទឹក។

ហេរី និងរ៉ុនក្រោកឈរឡើងដោយច្របាមាត់ឆ្កួង ប៉ុន្តែហើយម៉ាយអូនីគ្រាន់តែញាក់ស្មារតីបែបនឿយណាយ ហើយនិយាយថា៖

- និយាយតាមត្រង់ទៅ ចំពោះមិត្តចលប៉ុណ្ណឹងគួរឲ្យរីករាយណាស់ទៅហើយ...តោះទៅយើង។

ហេរីទើបតែបិទទ្វារកន្លែងដែលមិត្តចលយំខ្សឹកខ្សួល ស្រាប់តែមានសំលេងដ៏ខ្លាំងមួយបានបន្តឡើង ធ្វើឲ្យពួកគេទាំងបីនាក់លោតកញ្ឆោតតែម្តង។

- រ៉ុន!

ពៀរស៊ី វីស្តី ឈរឆ្អឹងទៅក្បាលជណ្តើរ ផ្អាកប្រធានសិស្សបញ្ចេញពន្លឺភ្លឺផ្លែក ព្រមទាំងមានទឹកមុខតក់ស្លុតទាំងស្រុង។

- នោះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រីណា!- គាត់និយាយទាំងដង្ហក់។ - តើឯងកំពុង...?

- គ្រាន់តែដើរមើលជុំវិញហ្នឹងទេតើ- រ៉ុនញាក់ស្មា។ - គឺរកមើលភ័ស្តុតាង បងដឹងទេ...

ពៀរស៊ីឡើងមុខក្រហមក្នុងបូកពាមមួយ ដែលធ្វើឲ្យហេរីនឹកឃើញដល់អ្នកស្រីវីស្តី។

- ចេញ...ពី...ទី...នេះ...ភ្លាម- ពៀរស៊ីឧទានឡើង ព្រមទាំងបោះដំហានវែងៗសំដៅមករកពួកគេ ហើយចាប់ផ្តើមកៀរពួកគេទៅតាម ដោយទះពួកគេភ្លឹបៗនឹងដៃរបស់គាត់។ - តើឯងមិនខ្វល់ថាគេមើលមកយ៉ាងម៉េចទេរឺ? បែរជាមកទីនេះ ខណៈពេលដែលអ្នករាល់គ្នានៅញ៉ាំអាហារពេលល្ងាច...

- ហេតុអ្វីបានជាពួកយើងមិនគួរមកទីនេះ?- រ៉ុនបន្តឡើងទាំងក្តៅក្រហាយ ព្រមទាំងឈប់ដើរ ហើយសម្លក់មកពៀរស៊ី។ - ស្តាប់ណា ពួកយើងមិនដែលប៉ះឆ្មានោះទេ!

សំណួរលើស្ទង់

- នោះហើយគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ជំនី- ព្រឺស៊ីតបរិញ្ញយ៉ាងម៉្លោះម៉ាត់។ - ប៉ុន្តែនាងហាក់ដូចជានៅតែគិតថា ឯងនឹងត្រូវ គេបណ្តេញចេញពីសាលា ខ្ញុំមិនដែលឃើញនាងកើតទុក្ខយ៉ាងដូច្នោះទេ ឃើញតែយំរហូត ឯងគួរតែគិតដល់នាងខ្លះផង រាល់សិស្ស ឆ្នាំទីមួយទាំងអស់សុទ្ធតែរំជើបរំជួលចិត្តហួសហេតុដោយសារតែរឿងនេះ...

- បងទេដែលមិនខ្វល់ពីជំនីនោះ- រ៉ុនពាល ដែលត្រចៀករបស់វាឡើងក្រហមងឿង។ - បងគ្រាន់តែព្រួយបារម្ភខ្លះខ្លះធ្វើ ឲ្យបងលែងបានធ្វើជាប្រធានសិស្សតែប៉ុណ្ណោះ...

- ដកប្រាំពិន្ទុពីក្រុមហ្គីហ្វីនដរ!- ព្រឺស៊ីតខ្លាចឡើងយ៉ាងកំបុតកំបុយ ដោយយកដៃទប់ផ្លាកប្រធានសិស្សរបស់គាត់។ - ហើយខ្ញុំសង្ឃឹមថា ឯងនឹងទទួលបានមេរៀនមួយ! មិនត្រូវធ្វើអារឿងស៊ើបអង្កេតស្តីគេនោះទៀតទេ បើមិនអញ្ចឹងបងនឹងសរសេរ សំបុត្រប្រាប់ម៉ាកហើយ!

ហើយគាត់ក៏បោះជំហានវែងៗចេញទៅ រីឯផ្នែកខាងក្រោយរបស់គាត់ក៏ឡើងក្រហមដូចជាត្រចៀករ៉ុនដែរ។

*

ហេរី រ៉ុន និង ហ៊ីម៉ាយអូនី ជ្រើសរើសអង្គុយកៅអីណា ដែលនៅឆ្ងាយតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីព្រឺស៊ីតនៅក្នុងសហសាល នាយប់នោះ។ រ៉ុននៅតែមានអារម្មណ៍មិនល្អ ហើយចេះតែធ្វើឲ្យប្រឡាក់លើក្រដាសកិច្ចការផ្ទះមុខវិជ្ជាវេទមន្តរបស់វាហូត។ នៅ ពេលដែលវាលោងយកចម្លើយទាំងមិនដឹងខ្លួនដើម្បីជំរះស្នាមប្រឡាក់ចេញ វាបែរជាបញ្ឆេះក្រដាសស្បែកចៀមនោះទៅវិញ។ ដោយ ហុយផ្សែងដូចជាក្រដាសកិច្ចការផ្ទះរបស់វាដែរ រ៉ុនក៏ទាញ សៀវភៅស្តីអំពីមន្តអាគមសម្រាប់ថ្នាក់ដំបូងកំរិតពីរ បិទលាន់សូរជាំង។ ដែលធ្វើឲ្យហេរីភ្ញាក់ផ្អើលនោះគឺថា ហ៊ីម៉ាយអូនីនៅតែបន្តស្រាវជ្រាវរឿងក្តីនោះដដែល។

- តើអាចជានរណាម្នាក់ទៅ?- នាងបន្លឺឡើងដោយស្ងាត់ៗ ហាក់ដូចជាកំពុងតែបន្តនូវការសន្ទនាដែលពួកគេទើបតែបាន បង្កឡើងអំពីមិញអញ្ចឹង។ - តើនរណាទៅដែលចង់បន្ទាច ជនអវេទ និង ជនដែលមានដើមកំណើតពីពួកលោកិយទាំងអស់ឲ្យ ចេញពីសាលាហុកវ៉ាតនោះ?

- សាកគិតទៅមើល- រ៉ុនពាលធ្វើពុតជាមិនដឹង។ - តើយើងស្គាល់នរណាគេដែលគិតថា ជនដែលមានដើមកំណើតពីពួក លោកិយ គឺជាមនុស្សថោកទាបនោះ?

វាសម្លឹងមើលហ៊ីម៉ាយអូនី។ ហ៊ីម៉ាយអូនីសម្លឹងមើលមកវាវិញ បែបមិនឯកភាពតាម។

- ប្រសិនបើឯងកំពុងតែនិយាយអំពីមេលហ្វ្វីយនោះ...

- ជាការពិតហើយ!- រ៉ុនខ្លាចឡើង។ - ឯងក៏ស្តាប់ពួវនិយាយដែរ... “ពួកឯងនឹងជាអ្នកបន្ទាប់ហើយ អាពួកឈាម កខ្វក់!...”យ៉ាងម៉េច ឯងគ្រាន់តែសម្លឹងមើលមុខដូចកណ្តុរដឹកម្រក់របស់វាទៅ ក៏ដឹងថាគឺជាវាដែរ...

- មេលហ្វ្វីយ ជាទាយាស្តីត្រីវីនរី?- ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយទាំងសង្ស័យ។

- មើលទៅគ្រួសាររបស់វាមើល- ហេរីស្រងើ ព្រមទាំងបិទសៀវភៅរបស់វាដែរ។ - មុំគ្នាគេហ្នឹងសុទ្ធតែនៅក្នុងក្រុមស្តីត្រីវីនទាំង អស់។ វាតែងតែអួតអាងជានិច្ចអំពីរឿងនេះ។ ហោងសិយ ពួកគេអាចជាកូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់ស្តីត្រីវីនមែនហ្នឹង។ គ្រាន់តែឪពុក របស់វាក៏អាចក្រក់ល្មមគ្រប់គ្រាន់នឹងអាចបញ្ជាក់បានទៅហើយ។

- ពួកគេអាចនឹងមានកូនសោចាក់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ!- រ៉ុនបន្លឺឡើង។ - ប្រគល់តៗគ្នាមក ពីឪពុកទៅកូន...

សំណួរលើសព្វវិទ្យា

- អី- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រដីយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ - ខ្ញុំគិតថា វាអាចទៅរួចដែរ...

- ប៉ុន្តែយើងមានភ័យស្តុតាងអ្វីបញ្ជាក់ទៅ?- ហេរីស្តូវទាំងដងដីតងងុល។

- ប្រហែលជាមានវិធីមួយ- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រយ៉ាងយឺតៗ ដោយទម្លាក់សម្លេងរបស់នាងឲ្យនៅខ្សោយដដែល ព្រមទាំងសម្លឹងមើលមួយឆ្ងាច់ជុំវិញបន្ទប់នោះ ក្រែងលោប្រទះឃើញព្យាបាលស៊ីម៉ង់ត៍។ - ជាការពិតណាស់ វាគឺជាការលំបាកមួយ។ ហើយមានគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ពិតជាមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ បើតាមខ្ញុំរំពឹងទុក ពួកយើងប្រហែលជាត្រូវធ្វើបំពានវិន័យសាលាប្រហែលជាហាសិបឯណោះ...

- ប្រហែលជាមួយខែក្រោយ កាលណាឯងមានអារម្មណ៍ចង់ពន្យល់ ចាំប្រាប់ពួកយើងឲ្យបានដឹង មែនទេ?- រ៉ុននិយាយយ៉ាងម៉ូម៉ៅ។

- មិនអីទេ- ហ៊ីម៉ាយអូនីពោលយ៉ាងសោះក្រោះ។ - អ្វីដែលពួកយើងត្រូវធ្វើគឺត្រូវចូលទៅខាងក្នុងសហសាលាក្រុមស្តីពីវិន័យបាន ហើយសាកសួរមេលហ្វ្យូយនូវសំណួរពីរបី តែធ្វើយ៉ាងម៉េចកុំឲ្យវាដឹងថាជាពួកយើង។

- ប៉ុន្តែរឿងនោះមិនអាចទៅរួចទេ- ហេរីបន្តឡើង ខណៈពេលដែលរ៉ុនអស់សំណើច។

- ទេ វាមិនមែនថាមិនបាននោះទេ- ហ៊ីម៉ាយអូនីតប។ - អ្វីទាំងអស់ដែលពួកយើងត្រូវការគឺទឹកថ្នាំបំប្លែងកាយខ្លះៗ តែប៉ុណ្ណឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ។

- ស្តីគេ?- រ៉ុន និងហេរីបន្តឡើងព្រមៗគ្នា។

- ស្នេហាបានបញ្ជាក់អំពីវាក្នុងថ្នាក់រៀនកាលពីពីរបីសប្តាហ៍មុន...

- តើឯងគិតថាពួកយើងមិនអាចធ្វើឱសថដែលល្អប្រសើរជាជាងស្តាប់តាមស្នេហាទេ?- រ៉ុនអ្វិរទាំតិចៗ។

- ឱសថនោះអាចបំប្លែងខ្លួនពួកឯងទៅជាអ្នកផ្សេងទៀត។ សាកគិតទៅមើល! ពួកយើងអាចបំប្លែងខ្លួនទៅជាសិស្សស្តីពីវិន័យបីនាក់។ គ្មាននរណានឹងដឹងថាជាពួកយើងនោះទេ។ មេលហ្វ្យូយប្រហែលជានឹងប្រាប់យើងនូវរឿងខ្លះៗហើយ។ ឥឡូវនេះប្រហែលជាកំពុងតែអ្នកអំពីរឿងនេះហើយ ប្រសិនបើពួកយើងអាចបានស្តាប់ព្យាបាលនិយាយនោះ ជាប្រយោជន៍ល្អមួយ។

- អារបស់បំប្លែងកាយស្តីគេនេះស្តាប់មើលទៅដូចជាមិនស្រួលត្រចៀកសោះ- រ៉ុនស្រដីដោយចងចិត្តញឹម។ - យ៉ាងម៉េចទៅប្រសិនបើពួកយើងត្រូវក្លាយទៅជាសិស្សក្រុមស្តីពីវិន័យបីនាក់រហូតនោះ?

- វានឹងអស់ប្រសិទ្ធភាពហើយ បន្ទាប់ពីមួយរយៈពេល- ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយ ព្រមទាំងបក់ដៃរបស់នាងអោយរ៉ុនឈប់អ្វីទាំងអស់ទ្រាំមិនបាន។ - ប៉ុន្តែការទៅយកថ្នាំប្រភេទនេះពិតជាពិបាកខ្លាំងណាស់។ ស្នេហានិយាយថា វាមាននៅក្នុងសៀវភៅចំណងជើងថា ឱសថមានសក្តានុពលបំផុត ហើយវាត្រូវគេទុកនៅក្នុងផ្នែកហាមឃាត់នៃបណ្ណាល័យ។

មានតែវិធីមួយគត់ដើម្បីអាចយកសៀវភៅចេញពីផ្នែកហាមឃាត់បាន៖ អ្នកត្រូវតែមានសំបុត្រអនុញ្ញាតចុះហត្ថលេខាដោយគ្រូម្នាក់ទើបបាន។

- ដូចជាការនឹកមិនឃើញពីមូលហេតុដែលតម្រូវឲ្យចង់បានសៀវភៅនោះទាល់តែសោះ- រ៉ុនស្រដី - ប្រសិនបើពួកយើងមិនត្រូវទៅសាកល្បងបង្កើតឱសថអ្វីផង។

- ខ្ញុំគិតថា- ហ៊ីម៉ាយអូនីបន្តឡើង - ប្រសិនបើពួកយើងនិយាយធ្វើដូចជាពួកយើងចាប់អារម្មណ៍ចំពោះទ្រឹស្តីបទនេះទៅប្រហែលជាពួកយើងនឹងមានឱកាស...

សំណួរលើសត្វរំលោភ

- អូ! ពុទ្ធាហ្នើយ! គ្មានគ្រូណានឹងចាក់បោកល្បិចកំប៉ុកកំប៉ុកហ្នឹងទេ- រ៉ុននិយាយ។ - សៀវភៅទាំងនោះច្បាស់ជាក្រាស់ណាស់ហើយ...